

напълно противна на писмата. Тя гласи буквално: „Желанието на Н. В. Царя е Сърбия да остане въ отбрана, като се въздържа отъ всѣкаква прѣдизвикателна и нападателна стѣпка. На княза остава да прѣмисли за мѣрките, които би взелъ съгласно своитѣ срѣдства и на своя властническа отговорност“¹⁾. Това поставя Сърбия въ недоумѣние и нейното правителство започва сериозно да се бои за смѣтка на сръбското териториялно разширение, въпрѣки увѣренията на руското правителство, дадени чрѣзъ Протича, сръбски прѣдставителъ въ Петроградъ, че Сърбия може да разчита, и при дефанзивното си положение, щото нейнитѣ жертви да бждатъ взети въ внимание и „достойно оцѣнени“²⁾.

Въпрѣки туй, сръбското правителство не пада духомъ. То продължава да поддържа връзки, както съ руското правителство, така и съ руската главна квартира, докато, най-сетнѣ, самъ князъ Миланъ отива при Александра II въ Плоещъ. Приетъ отъ послѣдния въ присѣдствието на великитѣ князе, генерали и министри, намиращи се въ главната квартира, князъ Миланъ трѣбвало е да понесе упрѣка на императора за обявената прѣди година война отъ Сърбия. Но все пакъ обѣщава на Милана, че Сърбия не ще бжде забравена. Колкото до участието ѝ въ войната, императорътъ казатъ, че ако иска, може да се намѣси, слѣдъ като руската войска прѣмине Дунава. („Je ne Vous engage pas, je ne Vous force pas, mais, Vous pouvez si Vous voulez“)³⁾. Тѣзи думи, обаче, не подбѣйствуватъ на сръбското правителство. То желае да се намѣси въ войната на всѣка цѣна, не за да подпомогне руското орѣжие, а за да се добере до територии и то за наша смѣтка. Затова то рѣшава да се води не отъ устнитѣ изявления на царя, а отъ неговитѣ писмени, дадени по-рано и при сравнително по-друга политическа ориентировка, — именно, че той очаква отъ Сърбия енергично съдѣйствие, щомъ се обяви войната.

Ала сръбското правителство настоява за подобно съдѣйствие само привидно. Въ сжщностъ то нѣма намѣрение да се намиса въ войната, прѣди да знае: ще бжде ли спечелена тя отъ руситѣ или не. Нему сж необходимии земи и лесни успѣхи, добити за чужда смѣтка, които старателно

¹⁾ Тамъ, стр. 36.

²⁾ Тамъ, стр. 37.

³⁾ Тамъ, стр. 39.